

Zpráva o průběhu a výsledcích přijímacího řízení 2016 studijní obor: P6107 Charitativní práce (doktorské studium)

Relevantní vnitřní předpisy fakulty

Dodatek k opatření děkana č. 241/2015 ze dne 2. 8. 2016 stanovující podmínky pro přijímací řízení ke studiu na Teologické fakultě JU v Českých Budějovicích pro akademický rok 2016/17 (doplňující přijímací řízení).

Termíny

- Mezní termín pro podání přihlášky ke studiu: 6. 9. 2016
- Termín zahájení přijímacích zkoušek: 21. 9. 2016
- Termín ukončení přijímacích zkoušek: 21. 9. 2016
- Termín vydání rozhodnutí o přijetí ke studiu: do 30. 9. 2016
- Termín vydání rozhodnutí o případné žádosti o přezkoumání rozhodnutí: Uchazeč může požádat o přezkoumání rozhodnutí ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho doručení. Děkan TF JU, případně rektor JU, o žádosti rozhodne do 30 dnů od doručení.
- Termín, kdy je (v úředních hodinách děkanátu TF JU) možno nahlédnout do materiálů, které mají význam pro rozhodování o přijetí ke studiu: do 14. 10. 2016
- Termín skončení přijímacího řízení pro všechny studijní obory TF JU: 31. 10. 2016

Kritéria přijímací zkoušky

Přijímací zkoušky se skládaly ze tří částí:

- test jazykový (max. 20 bodů), kdy si uchazeči volili z následujících jazyků: angličtina, němčina
- ústní pohovor nad písemnou prezentací dosavadní publikační a vzdělávací činnosti v oboru (max. 30 bodů)
- ústní pohovor nad písemným návrhem projektu k disertaci (max. 50 bodů)

Minimální počet bodů nutný pro přijetí byl 70 bodů, z toho minimálně 10 bodů z jazykového testu.

Počty přihlášek a uchazečů k prezenční formě studia (PS)

- Počet podaných přihlášek: 5
- Počet uchazečů přijatých bez přijímací zkoušky: 0
- Počet uchazečů, kteří se zúčastnili přijímacích zkoušek: 4
- Počet uchazečů, kteří splnili podmínky pro přijetí ke studiu: 4
- Počet uchazečů, kteří nesplnili podmínky pro přijetí ke studiu: 0
- Počet uchazečů přijatých ke studiu na základě př. zk. (bez tzv. „odvolání“): 4
- Počet žádostí o přezkoumání rozhodnutí o nepřijetí ke studiu („odvolání“): 0
- Počet dodatečných rozhodnutí o přijetí ke studiu: 0
- Počet uchazečů přijatých ke studiu celkem: 4

Počet přihlášek a uchazečů ke kombinované formě studia (KS)

• Počet podaných přihlášek:	7
• Počet uchazečů přijatých bez přijímací zkoušky:	0
• Počet uchazečů, kteří se zúčastnili přijímacích zkoušek:	6
• Počet uchazečů, kteří splnili podmínky pro přijetí ke studiu:	5
• Počet uchazečů, kteří nesplnili podmínky pro přijetí ke studiu:	1
• Počet uchazečů přijatých ke studiu na základě př. zk. (bez tzv. „odvolání“):	5
• Počet žádostí o přezkoumání rozhodnutí o nepřijetí ke studiu („odvolání“):	0
• Počet dodatečných rozhodnutí o přijetí ke studiu:	0
• Počet uchazečů přijatých ke studiu celkem:	5

Komentář k počtům přihlášek a uchazečů

Splněním podmínek pro přijetí ke studiu se rozumí úspěšné zvládnutí všech částí přijímací zkoušky, tj. získání alespoň požadovaného minimálního počtu bodů. Zápis uchazeče do studia je však rovněž podmíněn splněním dalších zákonných podmínek (dosažené vzdělání).

Informace o písemných přijímacích zkouškách

• Počet uchazečů o PS, kteří se zúčastnili písemné přijímací zkoušky:	4
• Počet uchazečů o KS, kteří se zúčastnili písemné přijímací zkoušky:	6
• Nejlepší možný výsledek:	20 bodů
• Nejlepší skutečně dosažený výsledek mezi uchazeči o PS:	19 bodů
• Nejlepší skutečně dosažený výsledek mezi uchazeči o KS:	16 bodů
• Průměrný výsledek mezi uchazeči o PS:	17,5 bodů
• Průměrný výsledek mezi uchazeči o KS:	11 bodů
• Směrodatná odchylka výsledků mezi uchazeči o PS:	SD = 1,5
• Směrodatná odchylka výsledků mezi uchazeči o KS:	SD = 4,04

Informace o pohovorech

• Počet uchazečů o PS, kteří se zúčastnili ústního pohovoru:	4
• Počet uchazečů o KS, kteří se zúčastnili ústního pohovoru:	6
• Nejlepší možný výsledek:	80 bodů
• Nejlepší skutečně dosažený výsledek mezi uchazeči o PS:	74 bodů
• Nejlepší skutečně dosažený výsledek mezi uchazeči o KS:	69 bodů
• Průměrný výsledek mezi uchazeči o PS:	67,75 bodů
• Průměrný výsledek mezi uchazeči o KS:	54,7 bodů

JAZYKOVÝ TEST – ANGLIČTINA

The increase in diversified organizations engaged in meeting various human needs is ultimately due to the fact that the command of love of neighbour is inscribed by the Creator in man's very nature. It is also a result of the presence of Christianity in the world, since Christianity constantly revives and acts out this imperative, so often profoundly obscured in the course of time. The reform of paganism attempted by the emperor Julian the Apostate is only an initial example of this effect; here we see how the power of Christianity spread well beyond the frontiers of the Christian faith. For this reason, it is very important that the Church's charitable activity maintains all of its splendour and does not become just another form of social assistance. So what are the essential elements of Christian and ecclesial charity?

Following the example given in the parable of the Good Samaritan, Christian charity is first of all the simple response to immediate needs and specific situations: feeding the hungry, clothing the naked, caring for and healing the sick, visiting those in prison, etc. The Church's charitable organizations, beginning with those of *Caritas* (at diocesan, national and international levels), ought to do everything in their power to provide the resources and above all the personnel needed for this work. Individuals who care for those in need must first be professionally competent: they should be properly trained in what to do and how to do it, and committed to continuing care. Yet, while professional competence is a primary, fundamental requirement, it is not of itself sufficient. We are dealing with human beings, and human beings always need something more than technically proper care. They need humanity. They need heartfelt concern. Those who work for the Church's charitable organizations must be distinguished by the fact that they do not merely meet the needs of the moment, but they dedicate themselves to others with heartfelt concern, enabling them to experience the richness of their humanity. Consequently, in addition to their necessary professional training, these charity workers need a "formation of the heart": they need to be led to that encounter with God in Christ which awakens their love and opens their spirits to others. As a result, love of neighbour will no longer be for them a commandment imposed, so to speak, from without, but a consequence deriving from their faith, a faith which becomes active through love (cf. *Gal* 5:6).

JAZYKOVÝ TEST – NĚMČINA

Das Zunehmen vielfältiger Organisationen, die sich um den Menschen in seinen verschiedenen Nöten mühen, erklärt sich letztlich daraus, daß der Imperativ der Nächstenliebe vom Schöpfer in die Natur des Menschen selbst eingeschrieben ist. Es ist aber auch ein Ergebnis der Gegenwart des Christentums in der Welt, die diesen in der Geschichte oft tief verdunkelten Imperativ immer wieder weckt und zur Wirkung bringt: Das Reformheidentum von Kaiser Julian dem Apostaten ist für diese Wirkung nur ein frühes Beispiel. In diesem Sinn reicht die Kraft des Christentums weit über die Grenzen des christlichen Glaubens hinaus. Um so wichtiger ist es, daß das kirchliche Liebeshandeln seine volle Leuchtkraft behält und nicht einfach als eine Variante im allgemeinen Wohlfahrtswesen aufgeht. Was sind nun die konstitutiven Elemente, die das Wesen christlicher und kirchlicher Liebestätigkeit bilden?

Nach dem Vorbild, das das Gleichnis vom barmherzigen Samariter uns vor Augen stellt, ist christliche Liebestätigkeit zunächst einfach die Antwort auf das, was in einer konkreten Situation unmittelbar not tut: Die Hungrigen müssen gespeist, die Nackten gekleidet, die Kranken auf Heilung hin behandelt, die Gefangenen besucht werden usw. Die karitativen Organisationen der Kirche — angefangen bei denen der (diözesanen, nationalen und internationalen) „Caritas“ — müssen das ihnen Mögliche tun, damit die Mittel dafür und vor allem die Menschen bereitstehen, die solche Aufgaben übernehmen. Was nun den Dienst der Menschen an den Leidenden betrifft, so ist zunächst berufliche Kompetenz nötig: Die Helfer müssen so ausgebildet sein, daß sie das Rechte auf rechte Weise tun und dann für die weitere Betreuung Sorge tragen können. Berufliche Kompetenz ist eine erste, grundlegende Notwendigkeit, aber sie allein genügt nicht. Es geht ja um Menschen, und Menschen brauchen immer mehr als eine bloß technisch richtige Behandlung. Sie brauchen Menschlichkeit. Sie brauchen die Zuwendung des Herzens. Für alle, die in den karitativen Organisationen der Kirche tätig sind, muß es kennzeichnend sein, daß sie nicht bloß auf gekonnte Weise das jetzt Anstehende tun, sondern sich dem andern mit dem Herzen zuwenden, so daß dieser ihre menschliche Güte zu spüren bekommt. Deswegen brauchen diese Helfer neben und mit der beruflichen Bildung vor allem Herzensbildung: Sie müssen zu jener Begegnung mit Gott in Christus geführt werden, die in ihnen die Liebe weckt und ihnen das Herz für den Nächsten öffnet, so daß Nächstenliebe für sie nicht mehr ein sozusagen von außen auferlegtes Gebot ist, sondern Folge ihres Glaubens, der in der Liebe wirksam wird (vgl. *Gal* 5, 6).